

Cinematic Record of Winchester Petals

จารึกภวิลแห่งเสี้ยวกุหลาบแดนวินเชสเตอร์

[The tale of Caoimhe's yore]

Bāck stōry

ในห้วงอดีตอันยาวนานของจักรวรรดิฟอร์จูน่า เมื่อประมาณสองร้อยปีก่อน ท่ามกลางสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์มนุษย์และเผ่าพันธุ์ปีศาจที่โหมกระหน่ำไม่หยุดหย่อน การสูญเสียกระจายเป็นวงกว้างไปถึงแถบชนบท เสี่ยงอาหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ที่ใกล้หมดลงเรื่อย ๆ นับวันยิ่งสูญเสียเพราะความบ้าอำนาจและไม่รู้จักวางกลยุทธ์ของจักรพรรดิ 'โนเฮล' จึงส่งผลให้ทุกอย่างพังไม่เป็นท่า ชาวบ้านบาดเจ็บล้มตาย เหล่าทหารกลับมาอย่างไม่สมบูรณ์ ครบสามสิบสอง สงครามล่าอาณานิคมโดยมีผู้นำงบนhocoyงาข้าบังคับเบี้ยล่างที่ไม่รู้โอหนือเหนให้โดนสังหารในสนามรบ หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชนะ ผู้บังคับบัญชาที่ลงสนามคงได้รับฉายาวีรบุรุษ ฝ่ายผู้แพ้อาจถูกลดยศลาบรรดาศักดิ์ หรือร้ายแรงที่สุดคงถูกกำจัดทิ้ง...

แต่ทว่ามีพอมดคนหนึ่งที่สามารถยุติสงครามนั้นได้ เนื่องจากเข้าใจและทำสนธิสัญญาที่เสนอผลประโยชน์ให้กับเผ่าปีศาจ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการห้ามข้ามอาณาเขตของเผ่ามนุษย์ มิเช่นนั้นพอมดตนนี้ก็ต้องทำลายทุกอย่างให้สิ้นซากเป็นเจ้าธูลิโดยมิสนเผ่าพันธุ์

พอมดตนนั้นอยู่ฝ่ายเดียวกับมนุษย์หรือ... หาได้ไม่ เขารังเกียจสงครามที่ไม่สงบสุข รังเกียจการใช้อำนาจอย่างโง่เขลา เขามีได้เป็นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่เขาทำเพื่อตนเอง เพื่อโลกที่เขาอยู่มานาน แล้วเผ่าปีศาจโยจึงกลัวพอมดตนนี้นักเล่า... ก็เพราะเขาเป็นคนเดียวที่เคยยุติสงครามโบราณได้โดยไร้บาดแผล ไม่เคยมีใครเห็นบาดแผลของเขา ท่ามกลางสนามรบสักครั้ง เขาทำให้ทุกเผ่าพันธุ์เกรงกลัวจากความว่างเปล่าที่อยู่กับตัวเขา ความว่างเปล่าในจิตใจ ความว่างเปล่าจากนัยน์ตา ไม่มีใครสามารถอ่านใจหรืออนุมานได้ เป็นเพียงความเงียบที่สามารถทำลายล้างทุกอย่างได้อย่างได้ในชั่วพริบตา บางครั้งการไม่มีอะไรเลยอาจจะน่ากลัวกว่าการมีบางอย่าง

ปราศจากความโกรธ ความสุข ความกลัว แม้กระทั่งความรัก... เขาคือสิ่งที่เกินกว่าจะเรียกว่า 'มนุษย์' หรือ 'ปีศาจ' เป็นเพียงความว่างเปล่าที่มีอำนาจมหาศาล ความว่างเปล่าที่สามารถทำลายทุกอย่างได้โดยไม่มีใครเห็นการเคลื่อนไหว ความว่างเปล่าของเขาเปรียบเสมือนคมดาบที่ทุกคนต้องเกรงกลัว

มิใช่เพราะเขาทำสิ่งใด แต่เพราะเขามีทำสิ่งใด...

ทุกครั้งที่เขาพูด คำเอื้อนเอ่ยคือวาจาที่ไม่มีอารมณ์...

มันยังทำให้ทุกสิ่งที่เขาพูดเสมือนคำสั่งจากพระเจ้า...

คำสั่งที่ไร้การทักท้วง มีอาจมีผู้ใดกล้าโต้แย้ง...

ทุกสิ่งรอบกายของพอมดนั้นถูกหยุดนิ่ง...

เสมือนว่าเขาคือความตายที่มีลมหายใจ...

อาวธอันทำให้ทุกสิ่งเกรงกลัวพอมดตนนี้คือการทำลายล้างที่ไร้ร่องรอย เพียงเสี้ยววินาทีก็อาจถูกบดขยี้ให้แหลกสลายได้ สสารระดับอะตอมกลายเป็นความว่างเปล่าโดยไม่รู้ตัว ความไม่รู้จักพ่ายแพ้หรือห้วงโยในสิ่งใดคือสิ่งที่ทำให้เขาน่าเกรงขาม ความรู้สึกกระทำต่อจิตใจที่ไม่สามารถหลบหนีอิทธิพลเขาได้

นั่นคงเป็นประกาศิตที่มีตัวตนจากพระเจ้า

หลังจากสงครามยุติลงได้ไม่นาน ฝ่ายหอคอยเวทได้รับพระบรมราชโองการให้ริเริ่มโครงการสร้างเครื่องมนุษย์ครึ่งนิมฟ์ในชื่อ ‘The Winchester Petals’ โดยนำดีเอ็นเอของหนึ่งในเผ่าพันธุ์นิมฟ์ที่แข็งแกร่งที่สุด และดีเอ็นเอของจักรพรรดินีของฟอร์จูนามาหลอมรวมกัน จนก่อให้เกิดสิ่งมีชีวิตนาม ‘ควีวาร์’ การเกิดขึ้นของเธอมิใช่เพียงเพื่อการดำรงอยู่ แต่เป็นดัง ‘พันธะสัญญา’ ระหว่างมนุษย์กับนิมฟ์ เธอคือผลงานชิ้นโบว์แดงของจักรพรรดิที่ถูกวางแผนอย่างลับ ๆ เพื่อสร้างสิ่งมีชีวิตที่จักเป็นอาวุธและสัญลักษณ์แห่งจักรวรรดิขึ้นมา แต่ถึงแม้เธอจะถูกสร้างขึ้นอย่างไร้ที่ติ ทว่าหลังจากโครงการเสร็จสิ้นได้สี่ปี ควีวาร์กลับไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของหอคอยเวท

พอมดตนนั่น —ผู้ที่เคยยุติสงคราม— ปรากฏตัวพร้อมกับแย่งชิงเธอไป เขาพบว่าเด็กสาวคนนี้แตกต่างจากสิ่งที่จักรวรรดิตั้งใจไว้ เธอมีหัวใจที่ยังคงไร้เดียงสา มีใช้อาวุธที่ไร้ชีวิตเช่นที่พวกเขาหมายมั่นให้เป็น

จุดประสงค์ของเขาคืออะไรกันแน่ไม่มีใครอาจทราบได้ แม้แต่ผู้ถูกลักพาตัวไปเองก็ตาม— ควีวาร์เรียกพอมดตนนี้นว่า ‘ท่านพ่อ’ ด้วยสามัญสำนึกของเธอเอง แต่พอมดกลับไม่ได้เรียกเธอว่าควีวาร์ เขาตั้งนามใหม่ให้กับเธอเพื่อแยกตัวเองออกจากการเป็นเครื่องมือของจักรวรรดิ

‘ ลีสล ’

เอลิซาเบธ เรดเกรฟ— ลีสล เรดเกรฟ

นามสกุลของพอมดตนนี้นั้น เป็นเพียงสิ่งเดียวที่เขาเปิดเผยกับลีสลผู้เป็นลูกสาวบุญธรรม ตลอดระยะเวลาสิบปีที่เลี้ยงดูควีวาร์พอมดผู้นี้ได้มอบทั้งความรักที่สัมผัสได้และความรู้ให้กับลีสล เขามีได้เครื่องครัดชุดัน หรือบังคับให้เธอต้องฝ่าฟันทหนาว หากแต่คอยดูแลอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นบุตรในสายเลือด เขาสอนลีสลอ่านหนังสือ อ่านตัวอักษรโบราณ และได้ถ่ายทอดศาสตร์แห่งเวทมนตร์ของตนเองให้กับเธอ เขาปลูกฝังให้เธอเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามต่ออำนาจ เสรีภาพ และค้นหาเส้นทางที่เธอต้องการจะเป็น

ในวัยสิบสี่ปี ชีวิตของลีสลเติบโตขึ้นพร้อมสติปัญญาและความรู้โดยชายผู้นี้ ควีวาร์ในวัยนั้นคิดว่าผู้เป็นพ่อไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด เขาไม่ได้ว่างเปล่า แต่เขาไม่มีคนที่หันหลังกลับไปแล้วเจอต่างหาก นั่นจึงเป็นสาเหตุให้เขาไร้ความอาลัยอาวรณ์ต่อทุกสิ่งอย่าง

แต่วันเวลาของความสงบสุขนั้นอยู่ได้ไม่นานนัก เมื่อจักรวรรดิส่งกองกำลังออกตามล่าหาตัวเธอตลอดสิบปี จนพบเจอโดยบังเอิญท่ามกลางความโกลาหลในยามค่ำคืนที่ควีวาร์กำลังเดินทางกลับจากตัวเมืองหลวง พอมดยอมส่งตัวเธอคืนให้กับจักรวรรดิแต่โดยดี พร้อมกับคำพูดที่ยังคงก้องอยู่ในใจมาตลอด

“ จุดมุ่งหมายที่ชัดเจนจะทำให้ภาพในความคิดกลายเป็นความจริง ข้าสอนเจ้าให้เป็นตัวของตัวเอง จงอย่าปล่อยให้ใครพรากสิ่งนั้นไป จำคำของข้าเอาไว้... ลีสล ”

เขาคงตั้งใจปล่อยให้ควีวาร์เผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริงโดยไร้บุคคลที่เรียกว่าท่านพ่อ นั่นอาจเป็นบทเรียนสุดท้ายที่พอมดผู้ลึกลับมอบให้เธอ แม้จะเต็มไปด้วยความโหดร้ายและโหดเดี้ยวกี่ก็ตาม หลังจากนั้นไม่กี่ปีถัดมา ควีวาร์ถูกอบรมสั่งสอนมารยาทขั้นพื้นฐานเพื่อให้ได้เข้าโรงเรียนของจักรวรรดิ ความต้องการขององค์จักรพรรดิที่มีต่อเธอถูกผลักดันจนสำเร็จ ในไม่ช้าควีวาร์ก็กลายเป็นหุ่นเชิดที่ถูกใช้ตามพระประสงค์ในสายตาของจักรวรรดิเธอคือตัวหมากที่ต้องถูกควบคุม ในทุกบทเรียนควีวาร์แสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์แบบทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติกระทั่งจบการศึกษาอย่างสง่างาม

เจ็ดปีถัดจากนั้น จักรพรรดินีผู้เป็นที่เคารพของควีวาทได้ประจวบและสิ้นพระชนม์ลง ความสูญเสียครั้งนี้ไม่เพียงทำให้ควีวาทรู้สึกโดดเดี่ยว หากแต่ยังเปลี่ยนสมดุลอำนาจในราชสำนัก ตำแหน่งจักรพรรดินีที่เคยเป็นศูนย์กลางอำนาจฝ่ายในเริ่มสั่นคลอน องค์รัชทายาทซึ่งเป็นผู้สืบทอดสายเลือดตรงของจักรพรรดิได้ฉวยโอกาสใช้ความสูญเสียนี้ยกระดับอำนาจของตนเองในวังหลวง ด้วยนิสัยเย่อหยิ่งจองหองเฉกเช่นองค์จักรพรรดิ องค์รัชทายาทมองควีวาทเป็นภัยสำคัญ แม้เธอจะไม่ได้แสดงความทะเยอทะยานที่จะขึ้นครองราชย์ แต่สายเลือดของจักรพรรดินีที่หลงเหลืออยู่ในตัวเธอทำให้องค์รัชทายาทนั้นหวาดระแวงว่าควีวาทอาจได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มขุนนางหรือผู้มีอำนาจที่ภักดีต่อจักรพรรดินี

เพื่อกำจัดภัยคุกคามที่มองไม่เห็นนี้ องค์รัชทายาทเริ่มใช้อำนาจของตนกลั่นแกล้งและกดดันควีวาท ทั้งลดบทบาทของเธอในวังหลวง สร้างข่าวลือให้เสียชื่อเสียง และทำให้เธออยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก

ไม่นานนัก ควีวาทถูกกล่าวหาว่าวางแผนลอบปลงพระชนม์องค์จักรพรรดิโนเฮล เป็นเหตุทำให้เกิดความโกลาหลและแตกแยกในหมู่ขุนนาง โดยมีขุนนางบางส่วนยังคงเชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของควีวาท ขณะที่อีกส่วนเห็นด้วยกับองค์รัชทายาทที่ซึ่งมีผลประโยชน์ส่วนตัวแอบแฝงอยู่

ควีวาทถูกกักขังในคุกใต้ดินนานถึงสามเดือนโดยไม่มีการไต่สวน ช่วงเวลานั้นเธอไม่เห็นแสงตะวัน ไม่ได้รับแม้แต่คำอธิบายถึงเหตุผลที่แท้จริงของการกล่าวหา การตื่นมาแล้วไม่พบเจอกับถ้วยชา ไม่ได้กลิ่นหอม ไม่ได้ยินเสียงนก ทุกอย่างมืดบอดแทบจิตสับสนขาดราวกับคนบ้า

แต่เธอก็อดทน...

ในคำคืนที่เงียบสงัด— ไม่สิ นี่ก็ยามแล้ว ควีวาทมีอาจรับรู้ได้เลยว่าเวลานี้คือกี่ยามเพราะมันมืดสนิทและหนาวเหน็บ มีเพียงคบเพลิงที่ให้แสงสว่าง ความยาวของเกศาสีน้ำตาลแดงดุจอัญมณีคาร์เนเลียนนั้นทำให้เธออนุมานได้ว่าเวลาที่ผ่านล่วงเลยมันช่างสิ้นเปลือง เธอมิได้พิศจูนแม้แต่ความบริสุทธิ์ใจก่อนจะถูกจับมาที่คุกใต้ดินเสียด้วยซ้ำ เสียงฝีเท้าดังก้องในโถงทางเดิน องค์รัชทายาท ‘เทียร์เฮล’ ก้าวเข้ามาหาควีวาทที่นั้งอยู่ในมุมมืด สายตาของเธอจ้องมองเขาอย่างเยือกเย็น

“ เจ้ามันก็แค่ตัวหมากในกระดานของข้า
แค่เงาที่จักรพรรดินีเคยโปรดปราน
ตอนนี้ยายแก่นั่นจากไปแล้ว
ใครเล่าจะสนใจเงาที่ไร้แสง ? ”

“ ข้าคงเป็นแค่เงาอย่างที่พระองค์ว่า
แต่พระองค์ก็รู้ดีมิใช่หรือว่าเงามิอยู่ทุกที่
และไม่มีใครหนีมันพ้นได้
ต่อให้พระองค์ก้าวขึ้นบัลลังก์
หรือซ่อนตัวในห้องบรรทม
เงาก็ยังคงอยู่เบื้องหลังพระองค์ตลอดเวลา ”

“ เจ้านึกล้าดีเกินไปนัก
สำหรับคนที่ไม่มีอะไรเหลือ ”

“ ไม่มีอะไรเหลือหรือเพคะ ?
ถ้าข้าไม่มีอะไรเลย
พระองค์จะเสียเวลามายืนอยู่ตรงนี้ทำไม ?
บางที... ความว่างเปล่าในตัวข้า
คือสิ่งที่สะท้อนตัวตนของพระองค์เอง ”

“ หยุดพาล่ามไร้สาระเสียที !
เจ้านึกว่าคำพูดพวกนี้จะมีผลอะไรกับข้าหรือ !?
เจ้ามันก็แค่ยายแม่มดตำต้อย ! ”

“ ข้าก็ได้หวังจะมีผลอะไรต่อพระองค์...
ข้าเพียงแต่สงสัยว่าองค์รัชทายาทผู้สูงศักดิ์
ที่ขึ้นนั่งได้ทุกอย่างตั้งใจปรารถนา
กลับรู้สึกไม่มั่นคงจนต้องมากลั่นแกล้ง
คนที่พระองค์ตราหน้าว่า ‘ไร้ค่า’
เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นล่ะ ?
หรือว่าท่านซี้ซาลาด—
กลัวว่าข้าจะขึ้นครองราชย์หรือเพคะ ? ”

คำพูดของควีวาทเหมือนคมมีดที่กรีดลึก รัชทายาทเกิดความโทสะจนระงับสติไม่ได้ เขาคว้าถ้วยน้ำจากมือผู้คุมที่ยืนอยู่ใกล้แล้วสาดใส่หน้าผู้อยู่ฝั่งตรงข้ามเต็มแรง

“ เจียบเสียที ! เจ้าไม่มีสิทธิ์มาสั่งสอนข้า ! ”

“ ข้ามิได้สั่งสอนหรือเพคะ
ข้าเพียงบอกความจริง—
และความจริงมักทำให้ผู้ฟังรู้สึกเจ็บปวดเสมอ ”

เสียงน้ำกระทบผิวหน้าควีวาทดังก้องไปทั่วห้องซึ่งที่เจียบสังกัด ผู้คุมทุกคนต่างเจียบกริบ ไม่มีใครกล้าขยับหรือเอ่ยคำใด

“ ความอ่อนแอมักปรากฏให้เห็น
ในยามที่สูญเสียการควบคุมตนเอง
พระองค์ไม่คิดหรือว่า...
ผู้ที่จะปกครองจักรวรรดิ
สมควรแสดงความมั่นคงมากกว่านี้ ? ”

สามเดือนผ่านไป... เวลาครึ่งปีทีครีวาทใช้ชีวิตในคุกใต้ดิน ในที่สุดความจริงก็ปรากฏออกมา องค์จักรพรรดิก็ทรงพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของครีวาทได้ว่าเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับแผนการลอบปลงพระชนม์ หากแต่เป็นขุนนางที่ต้องการชูอำนาจของรัชทายาทใส่ร้ายป้ายสีสร้างหลักฐานปลอมขึ้นมากล่าวหา สืบเนื่องจากลายลักษณ์อักษร น้ำหมึก กระดาษ และสิ่งของที่เป็นหลักฐานไม่ใช่สิ่งที่ครีวาทกระทำขึ้นมาอย่างแน่นอน ทุกอย่างจึงถูกคลี่คลายลงด้วยดี

ครีวาทได้รับการปล่อยตัวพร้อมทั้งการไถ่โทษอย่างเป็นทางการจากองค์จักรพรรดิ พระองค์ทรงเสนอให้เธอรับตำแหน่งเสนาบดี ทว่าเธอแสดงเจตจำนงชัดเจน เธอไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับการเมืองหรือกลับไปเป็นเครื่องมือของจักรวรรดิอีกต่อไป เธอเลือกที่จะใช้ชีวิตอย่างอิสระ แม้หนทางข้างหน้าจะเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนก็ตาม

ก่อนครีวาทจะออกเดินทางจากวังหลวงไป เธอพบกับดอกไม้สีดำหนึ่งดอกที่ถูกทิ้งไว้ข้างหน้าต่างห้องนอนของเธอ ดอกไม้ชนิดนี้แทบไม่เคยปรากฏในจักรวรรดิ แต่เธอจำได้ดีว่ามันคือ ‘Black Iris’

“ขอบคุณนะ ไอริสสีดำ ”

หลังจากถอนตัวอยู่ในวังหลวง ครีวาทเลือกเส้นทางใหม่โดยมุ่งหน้าไปยังโบสถ์วินเชสเตอร์เพื่อบวชเป็นผู้อุทิศตัวแก่พระเจ้าที่นั่น เธอมีหน้าที่ปรุงยาเพื่อรักษาคนไข้ที่เข้ารับการรักษาโรคเกี่ยวกับพิษพรรณ สอนหนังสือแก่เด็ก ๆ บ้านเด็กกำพร้า หน้าที่ที่เธอได้รับและหน้าที่ของผู้อุทิศตน เธอทำได้ดีไม่ขาดตกบกพร่อง

จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง หัวหน้านักบุญนามว่าลูเซีย นักบุญหญิงที่เธอรู้สึกเคารพได้ถึงแก่อสัญกรรม ความรู้สึกโดดเดี่ยวเข้าครอบงำครีวาทอีกครั้งราวกับการสูญเสียแสงสว่างไป ภาพอดีตครั้งที่จักรพรรดินีสิ้นพระชนม์ได้ย้อนเข้ามาในความทรงจำ เสมือนเข็มพันเล่มที่แทงที่อกซ้ำซ้ำ ๆ

และอีกไม่กี่วันถัดจากนั้น เธอได้รับมอบหมายให้ขึ้นเป็นหัวหน้าซิสเตอร์ หน้าที่ที่ได้รับนั้นช่างใหญ่หลวง ต้องแบกรับภาระอันหนักอึ้งที่เคยเป็นของลูเซียมาไว้ จวบจนเวลาล่วงผ่านเลยไป เธอไม่มีแม้แต่เวลาที่จะถือหนังสือมาอ่านให้เด็กบ้านกำพร้าฟัง การปรุงยารักษา ก็เริ่มเลือนหาย งานเธอยุ่งยิ่งกว่าอะไร หน้าที่ที่แทบไม่เกี่ยวกับการเป็นผู้อุทิศตนนี้ช่างเต็มกลืน แสงเทียนเล่มน้อยค่อย ๆ ดับมอดในใจ... จนในที่สุด เธอได้รับหน้าที่ให้กลับมารับใช้อ้องค์จักรพรรดิอีกครั้งในฐานะผู้ร้องเพลงสรรเสริญ เหมือนผีเสื้อที่ถูกขังอยู่ในกรงไม่มีผิด

“ การใช้ชีวิตแบบนี้มันมีความหมายอะไร ข้าเกิดมาเพื่อทำอะไรกันแน่ ? ”

ความคิดเช่นนั้นซ้ำในหัวก่อนหลับตาลงนอนทุกครั้งนานนับสิบกว่าปี ในช่วงเวลานั้นเธอถูกบังคับให้สวมบทบาทเป็นหัวหน้านักบุญหญิง ถูกกักขังทางจิตวิญญาณ ใช้ชีวิตราวกับหุ่นเชิดไม่มีวันได้หยุดพัก การแสวงหาความสุข อิสระภาพ และการถูกต้องกฎเกณฑ์มันช่างทรมาณ

เมื่อความอดทนถึงขีดสุด เธอได้ตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตใหม่อีกครั้ง ครีวาทเขียนหนังสือยกเลิกถอนตัวการเป็นหัวหน้านักบุญหญิงอย่างเป็นทางการ พร้อมส่งคืนเครื่องแบบแก่โบสถ์ และหายตัวไปจากเมืองหลวงฟอร์จูนโดยไม่มีใครทราบสถานะเป็นอยู่

เวลาผ่านไปนับทศวรรษ เธอกลับมาในฐานะ ‘ควีวาร์ วินเซสเตอร์’ อีกครั้ง ครานี้เธอเลือกใช้เงินทองทั้งหมดที่เก็บสะสมมาเปิดร้านดอกไม้เล็ก ๆ บนถนนคาร์เตอร์ ใจกลางย่านการค้าของเมืองหลวง องค์จักรพรรดิที่เคยปฏิบัติต่อเธอราวกับหุ่นขี้ผึ้งได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว และรัชทายาทผู้เคยใส่ร้ายป้ายสีเธอในอดีต ‘เทียร์เฮล’ ได้ขึ้นครองราชย์แทน ทว่าควีวาร์หาได้สนใจในชะตากรรมของราชวงศ์ไม่ เพราะเสนาบดีได้รับการสั่งสอนจากราชครูที่ต่างคนต่างเรียกว่าไอริสสีดำ เธอไวใจเขาคนนั้น... เทียร์เฮลไม่มีทางเลือกถ้าทำอะไรที่ทุจริตแน่ หากโดนตรวจสอบเขามีสิทธิ์ถูกโค่นล้มราชบัลลังก์ทันที

ควีวาร์เลือกใช้ชีวิตเรียบง่ายในร้านดอกไม้เล็ก ๆ ของตน ปลุกดอกไม้ ปรุงยา และต้อนรับผู้คนที่ผ่านเข้ามาด้วยรอยยิ้ม และเมื่อรัชทายาทองค์ถัดไป ‘ทราเฮล’ ขึ้นครองบัลลังก์ต่อ เขาปกครองจักรวรรดิด้วยปัญญาและความเมตตา ส่งผลให้บ้านเมืองสงบสุขและเศรษฐกิจรุ่งเรืองกว่าในอดีต ทว่าเหตุการณ์นี้ไม่ได้ทำให้ชีวิตของควีวาร์เปลี่ยนแปลงไป เธอยังคงขายดอกไม้ทุกวัน ชงชาทุกเช้าด้วยไอหอมกรุ่น และรดน้ำต้นไม้ด้วยมือของตนเอง

บางครั้งเธอก็ครุ่นคิดถึงอดีต— ถึงสงคราม ความสูญเสีย และการถูกหักหลัง— แต่เธอไม่ได้ปล่อยใจให้มันกลืนกินหัวใจของเธออีกต่อไป เพราะสำหรับควีวาร์แล้ว...การได้มองดอกไม้บานสะพรั่งในแต่ละวันนั้นคือความหมายของชีวิตที่เธอตามหามานานแสนนาน แม้มันจะดูเรียบง่ายเกินไปสำหรับคนที่

หลังจากที่เธอเปิดร้านดอกไม้ได้ไม่กี่ปี เศรษฐกิจซบเซาและค่าเงินแปรปรวนเนื่องด้วยสงครามจากอาณาจักรไกลแสนไกล ทำให้เธอแทบจะไม่มีลูกค้า ดังนั้นแล้ว หนทางที่จะเอาชีวิตรอดได้นั้นก็คือ— การสกัดดอกไม้พิษนำไปขายที่ตลาดมืด งานนี้เสี่ยงอันตรายแต่ได้เงินดีกว่างานหลัก การตัดสินใจนี้ไม่ได้เกิดจากความโลภ แต่เป็นเพราะเธอไม่มีทางเลือก

เธอสกัดดอกไม้พิษขายตั้งแต่สรรพคุณอันตรายไปจนถึงสรรพคุณที่ช่วยเรื่องบนเตียง และเธอยังได้พบกับพันธมิตรลับในตลาดมืด— บุคคลที่ช่วยขยายเครือข่ายและยังให้ข้อมูลเกี่ยวกับวังหลวงที่ยังคงจับตามองเธอเป็นพิเศษ และความลับอีกอย่างหนึ่งของเธอคือการรับงานให้กับ ‘แขกคนพิเศษ’ งานเหล่านี้มีใช้ใครก็ได้ที่จ่ายหนักแล้วจะได้รับการปรนนิบัติจากเธอ ควีวาร์เลือกแลกด้วยความพิถีพิถัน เธอจะตอบรับเฉพาะผู้ที่เธอเห็นว่ามีเหตุผลหรือความเหมาะสมเพียงพอ เรื่องมากหรือ... ใช้อีกได้ เลือกผิดคงได้เข้าคุกได้ดินอีกครั้งเป็นแน่

ปัจจุบันควีวาร์ยังคงดูแลร้านดอกไม้เล็ก ๆ ของเธอ ขณะเดียวกันก็รับมอบหมายงานจากหอคอยเวทอยู่เป็นระยะ งานเหล่านั้นมักเกี่ยวข้องกับการใช้พลังเวทมนตร์ที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติ อย่างธาตุดิน น้ำ ลม และไฟ จนทำให้เธอได้รับสมญานามว่า ‘แม่มดเขียว’ ในหมู่นักเวท

ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับในวงการเวทมนตร์ แต่ควีวาร์ก็กลับเลือกที่จะรักษาระยะห่างจากวงการนั้นด้วยเหตุผลที่ไม่มีใครล่วงรู้ ลึกลงไปเธอยังคงรู้สึกว่ามีบางสิ่งขาดหายไปในชีวิต แม้จะใช้พลังช่วยเหลือผู้คนและสร้างประโยชน์แก่โลกภายนอก แต่หัวใจกลับรู้สึกเปล่าเปลี่ยว

ในความเงียบสงบของร้านท่ามกลางกลิ่นหอมของดอกไม้หลายชนิด ควีวาร์ครุ่นคิดถึงความหมายของสิ่งที่เธอตามหา หากจะเรียกมันว่า “ความรัก” ก็คงไม่ผิดนัก การได้รักใครสักคนอย่างแท้จริงมันอาจเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยสัมผัส ไม่เคยเข้าใจ

นั่นสินะ...ความหมายของชีวิตอาจไม่ใช่เพียงการทำเพื่อคนอื่น หากแต่เป็นการค้นพบสิ่งที่เติมเต็มหัวใจตัวเองด้วย

“เหมือนดังกุหลาบวินเซสเตอร์ของข้าที่เติบโตอย่างงดงามเพราะได้รับการดูแลด้วยความอ่อนโยน... ข้าก็ควรเริ่มดูแลหัวใจของตัวเองให้เติบโตเช่นนั้นบ้าง ”